

Epistola a doua către Corinteni

1

Salutare. Mulțumiri lui Dumnezeu pentru necazuri și suferințe. Amânarea vizitei lui Pavel.

¹ Pavel, apostol al lui Hristos Iisus, prin vrerea lui Dumnezeu, și Timotei, fratele, Bisericii lui Dumnezeu celei din Corint, împreună cu toți frații care sunt în Ahaia:

² Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Iisus Hristos!

³ Binecuvântat este Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeu al toată mângâierea,

⁴ Cel ce ne mângâie pe noi în tot necazul nostru, pentru ca pe cei ce se află'n tot necazul să-i putem și noi mângâia prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu.

⁵ Că după cum prisosesc întru noi patimile lui Hristos, tot așa prisosește și mângâierea noastră prin Hristos.

⁶ Și dacă noi suferim necaz, aceasta-i pentru mângâierea și mântuirea voastră; iar dacă suntem mângâiați, aceasta-i pentru a voastră mângâiere, care vă întărește să îndurați cu răbdare aceleași suferințe pe care și noi le

îndurăm.

⁷ Și neclintită-i nădejdea noastră pentru voi, știind că așa cum sunteți părtași suferințelor, tot astfel și mângâierii.

⁸ Căci nu voim, fraților, ca voi să nu știți de necazul nostru care ni s'a făcut în Asia; că peste măsură, peste puteri am fost îngreuiți, încât nu mai aveam nici o nădejde pentru viața noastră.

⁹ Dar noi întru noi înșine ne-am socotit osândiți la moarte, ca să nu ne punem încrederea în noi, ci în Dumnezeu Cel care-i învie pe cei morți¹,

¹⁰ Cel care ne-a izbăvit pe noi dintr'oa moarte ca aceasta și ne izbăvește, și'n Care nădăjduim că încă ne va mai izbăvi,

¹¹ dacă și voi ne veți ajuta prin rugăciune, pentru ca darul² acesta primit de noi din partea multora, multora să le fie prilej de mulțumire pentru noi.

¹² Căci lauda noastră aceasta este: mărturia conștiinței noastre că ne-am

¹Cel ce-și asumă moartea nu se mai teme de moarte, de vreme ce teama de moarte este anulată prin credința în înviere.

²= Darul lui Dumnezeu. Binefacerile dumnezeiești obținute de un creștin prin rugăciunea obștească devin obiectul mulțumirii pe care obștea I-o aduce lui Dumnezeu în numele și în favoarea beneficiarului.

purtat în lume, și mai ales între voi, întru sfințenia și curăția care vin de la Dumnezeu, nu întru înțelepciune pământească³, ci întru harul lui Dumnezeu.

¹³ Căci nu vă scriem nimic altceva decât ceea ce voi citiți și înțelegeți; și nădăjduiesc că ne veți înțelege pe de-a ntregul,

¹⁴ după cum în parte ne-ați și înțeles, anume că noi suntem lauda voastră, așa cum și voi veți fi lauda noastră⁴ în ziua Domnului nostru Iisus.

¹⁵ Cu această încredințare plănuim eu mai întâi să vin la voi, ca să aveți un al doilea har⁵,

¹⁶ și pe la voi să trec în Macedonia, și din Macedonia să vin iarăși la voi, și de voi să fiu însoțit în Iudeea.

¹⁷ Așadar, dacă aceasta am plănuit, purtatu-m'am oare cu ușurință?; sau oare după trup plănuiesc eu ceea ce plănuiesc, așa încât la mine Da să fie în același timp Nu?⁶

¹⁸ Pe credincioșia lui Dumnezeu, că vorba noastră către voi n'a fost Da-și-Nu,

¹⁹ căci Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, Cel propovăduit vouă prin noi – prin mine, prin Silvan și prin Timotei

– n'a fost Da-și-Nu, ci'ntru El a fost numai Da;

²⁰ căci toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt Da întru El; de aceea prin El este din parte-ne Amin-ul, spre slavă lui Dumnezeu.

²¹ Iar Cel ce'n Hristos ne întărește pe noi împreună cu voi și ne-a uns este Dumnezeu,

²² Care Și-a și pus pecetea pe noi și a dat arvuna Duhului⁷ în inimile noastre.

²³ Dar eu Îl chem pe Dumnezeu ca martor asupra sufletului meu, că spre a vă cruța pe voi n'am venit încă în Corint.

²⁴ Nu că am fi noi stăpâni pe credința voastră; suntem însă împreună-lucrători ai bucuriei voastre, căci voi vă țineți tari în credință.

2

Amânarea vizitei lui Pavel (continuare). Iertare pentru cel ce a greșit. Nerăbdarea și ușurarea lui Pavel.

¹ Și'n sinea mea am socotit aceasta, să nu vin la voi din nou cu întristare¹.

² Că dacă eu vă întristez, cine este cel care să mă înveselească, dacă nu cel întristat de mine?

³Literal: înțelepciune carnală; derivată din rațiunile materiei.

⁴În limbajul biblic, a fi cineva lauda cuiva: a-i fi devenit pricină de mândrie (în înțelesul bun al cuvântului), așa cum părinții sunt mândri de copiii lor și viceversa.

⁵În variantă: ca să aveți o îndoită bucurie. Oricum, vizita lui Pavel este un „har”, o favoare pe care Dumnezeu le-o acordă Corintenilor prin el.

⁶Pavel respinge acuzația unora că între timp el și-a schimbat planul de călătorie, dând prin aceasta dovadă de ambiguitate.

⁷Arvuna Duhului (la Rm 8, 23: pârga Duhului): Duhul Sfânt Care ne-a fost dat este doar un avans, o promisiune și o garanție pentru plenitudinea darurilor dumnezeiești ce vor veni odată cu „Ziua Domnului”.

¹Unii comentatori cred că e vorba de o vizită „intermediară”, probabil cu caracter dramatic, făcută de Pavel în Corint între cele două epistole cunoscute; vizita însă rămâne ipotetică.

³ Și pentru aceasta v'am scris eu vouă², ca nu cumva la venirea mea să am întristare de la aceia care trebuie să mă bucure, fiind eu încredințat despre voi toți că bucuria mea este și a voastră, a tuturor.

⁴ Că din multă supărare și cu strângere de inimă v'am scris, cu multe lacrimi, nu ca să vă întristați, ci ca să cunoașteți iubirea pe care cu prisosință o am către voi.

⁵ Iar dacă m'a întristat cineva³, nu pe mine m'a întristat, ci într'o oarecare măsură – ca să nu spun mai mult – pe voi toți.

⁶ Destul este pentru un astfel de om pedeapsa ce i s'a dat de către cei mai mulți,

⁷ așa încât voi, dimpotrivă, mai degrabă să-l iertați și să-l mângâiați, pentru ca un astfel de om să nu fie copleșit de prea multă întristare.

⁸ De aceea vă rog să-i dovediți iubire.

⁹ Că de aceea v'am și scris, ca să vă'ncerc, și prin aceasta să cunosc dacă'n toate sunteți ascultători.

¹⁰ Iar cui îi iertați voi ceva, îi iert și eu; pentru că și eu, dacă am iertat ceva, de dragul vostru am iertat în fața lui Hristos,

¹¹ ca să nu ne lăsăm covârșiți de Satana, căci gândurile lui nu ne sunt necunoscute.

²O probabilă scrisoare anterioară, numită de unii critici „epistola aspră”, care însă nu ni s'a păstrat. O seamă de analiști pretind a o recunoaște în capitolele 10-13 ale prezentei epistole, dar argumentele lor nu rezistă.

³Fie incestuosul din Corint (vezi 1 Co 5, 1 și nota), fie un adversar personal al lui Pavel (dintre iudaizanți), sancționat de comunitate cu majoritate de voturi.

¹² Și venind eu la Troa pentru Evanghelia lui Hristos și ușa fiindu-mi deschisă în Domnul,

¹³ nu mi-am avut odihnă'n duh, din pricină că nu l-am găsit pe Tit, fratele meu; așa că m'am despărțit de ei și am plecat în Macedonia.

¹⁴ Mulțumire fie-I adusă deci lui Dumnezeu, Celui ce pururea ne face biruitori întru Hristos, și prin noi descoperă'n tot locul mireasma⁴ cunoștinței Sale!

¹⁵ Pentru că noi Îi suntem lui Dumnezeu bună mireasmă a lui Hristos între cei ce se mântuiesc și'ntre cei ce pier:

¹⁶ unora, adică, mireasmă a morții spre moarte; iar altora, mireasmă a vieții spre viață. Și pentru aceasta cine-i destoinic?

¹⁷ Că noi nu suntem precum cei mulți, care negustoresc⁵ cuvântul lui Dumnezeu; ci ca din curăția inimii, ci ca din partea lui Dumnezeu în fața lui Dumnezeu grăim întru Hristos.

3

Slujitorii Noului Legământ.

¹ Începem oare din nou să spunem cine suntem? Sau nu cumva avem nevoie – cum au unii – de scrisori de'nfățișare¹ către voi sau de la voi?

⁴Aromatele fumezând ce însoțeau întoarcerea triumfală a împăratului biruitor, din al cărui cortegiu făceau parte atât învingătorii (spre viață) cât și învinșii (spre moarte); vezi și următoarele două versete.

⁵Înțelesul exact: cei ce fac trafic cu cuvântul lui Dumnezeu (Evanghelia), tratându-l ca pe o marfă mărunță, uneori falsificată, din care pot dobândi cu ușurință profituri mari.

¹= Scrisori de recomandare.

2 Scrisoarea noastră sunteți voi, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii;

3 voi arătați că sunteți scrisoare a lui Hristos încredințată slujirii noastre², scrisă nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului Celui-Viu, nu pe table de piatră, ci pe tablele de carne ale inimii.

4 Și o astfel de încredințare avem noi prin Hristos față de Dumnezeu;

5 nu că de la noi înșine am fi destoinici să pretindem ceva ca venind de la noi; dimpotrivă, destoinicia noastră e de la Dumnezeu,

6 Cel ce ne-a și învrednicit să fim slujitori ai unui Nou Testament, nu ai literei, ci ai duhului; pentru că litera ucide, dar duhul face viu.

7 Iar dacă slujirea morții, săpată în litere pe piatră, s'a făcut într-o atâta slavă încât fiii lui Israel nu-și puteau aținti ochii la fața lui Moise din pricina slavei feței lui, care se veșteja,

8 atunci, slujirea Duhului, cum să nu fie ea mai mult într-o slavă?

9 Că dac'a avut parte de slavă slujirea osândei, cu mult mai mult prisosește'n slavă slujirea dreptății!

10 Ba încă, în această privință, nici ceea ce era slăvit nu este slăvit față de slava cea covârșitoare³.

11 Că dacă ceea ce era trecător s'a săvârșit prin slavă, cu mult mai mult va fi într-o slavă ceea ce este netrecător.

²Literal: slujită de noi. Înțelesul poate fi foarte larg: Apostolii sunt, în același timp, tahigrafii cărora Hristos le dictează scrisoarea, și cei care le-o înmânează destinatarilor.

³= Relația dintre cele două Testamente; lumina celui Vechi pălește în strălucirea celui Nou, asemenea unei lumânări care arde'n razele soarelui (grecescul dóxa înseamnă și slavă, și strălucire).

12 Având deci o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă îndrăznire,

13 și nu ca Moise, care-și punea un văl pe față pentru ca fiii lui Israel să nu vadă sfârșitul a ceea ce era trecător...

14 Dar mințile lor s'au învățat; că până'n ziua de azi, la citirea Vechiului Testament, același văl rămâne fără să se ridice, fiindcă el prin Hristos se desființează;

15 ci până astăzi, când se citește Moise, stă un văl pe inima lor;

16 dar când se vor întoarce la Domnul, vălul se va ridica.

17 Domnul însă este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este libertate.

18 Iar noi toți, cei ce cu fața descoperită privim ca'n oglindă slava Domnului, într-o aceeași icoană ne schimbăm din slavă'n slavă, ca de la Duhul Domnului⁴.

4

Comoara din vasele de lut. A trăi prin credință.

1 Iată de ce, având noi această slujire după cum am fost miluiți¹, nu pierdem din curaj,

2 ci ne-am dezis de ascunzișurile ruși-

⁴Ființa reflectată care-și atrage propria-i imagine. Text fundamental referitor la îndumnezeirea treptată a omului prin contemplație. Cuvântul „icoană” îl traduce pe eikón = chip, imagine, portret, reprezentare, chip reflectat în oglindă; verbul metamorfóo = a (se) schimba, a (se) transforma, a (se) transfigura, este același cu cel folosit în Mc 9, 2 pentru schimbarea la față a Domnului.

¹Prin mila lui Dumnezeu.

nii², nu cu viclenie purtându-ne, nici poleind³ cuvântul lui Dumnezeu, ci dimpotrivă, prin arătarea adevărului făcându-ne cunoscuți oricărei conștiințe omenești în fața lui Dumnezeu.

³ Iar dacă și Evanghelia noastră este acoperită, ea este acoperită pentru cei ce pier,

⁴ în mijlocul cărora dumnezeul veacului acestuia⁴ a orbit mințile necredincioșilor, pentru ca ei să nu vadă lumina Evangheliei slavei lui Hristos, Cel care este chipul lui Dumnezeu.

⁵ Căci nu pe noi înșine ne propovăduim, ci pe Hristos Iisus Domnul; iar noi înșine suntem robii voștri de dragul lui Iisus.

⁶ Fiindcă Dumnezeu, Cel ce a zis: Strălucească din întuneric lumina!, El este Cel ce a strălucit în inimile noastre, pentru ca ele să fie luminate de cunoștința slavei lui Dumnezeu întru fața⁵ lui Hristos Iisus.

⁷ Comoara aceasta însă o avem în vase de lut⁶, pentru ca această covârșitoare putere să fie aceea a lui Dumnezeu, și nu de la noi.

⁸ Noi întru toate suntem necăjiți, dar

²În opoziție cu curajul: frica rușinoasă; arta lașă a propovăduitorului de a evita, îndulci sau răstălmăci unele adevăruri dure ale Evangheliei, spre a se menaja pe sine de eventualele reacții ale adversarilor care-l ascultă; tehnică oratorică rușinoasă în vreme de prigoană.

³= Falsificând prin disimulare.

⁴= Diavolul. E singurul text în care Satana e numit astfel (așa cum îl iau, desigur, adepții lui). În alte texte: „stăpânitorul lumii acesteia” (In 12, 31; 14, 30; 16, 11 etc).

⁵Substantivul prósopon înseamnă nu numai față, ci și persoană. Slava lui Hristos nu este înveliş exterior, ci un dat lăuntric.

⁶Suportul material al ființei omenești, făcut din pământ (Fc 2, 7), în fragilitatea și limitele lui.

nu striviți; în stări fără ieșire, dar nu deznădăjduiți;

⁹ prigoniți, dar nu părăsiți; doborâți, dar nu nimiciți;

¹⁰ totdeauna purtând în trup mersul spre moarte al lui Iisus, așa ca și viața lui Iisus să se arate în trupul nostru.

¹¹ Căci pururea noi, cei vii, suntem dați spre moarte din pricina lui Iisus, așa ca și viața lui Iisus să se arate în trupul nostru cel muritor.

¹² Astfel că în noi lucrează moartea, iar în voi viața.

¹³ Dar având același duh al credinței – după cum este scris: Crezut-am, de aceea am grăit –, și noi credem; pentru aceea și grăim,

¹⁴ știind că Cel ce L-a înviat pe Domnul Iisus ne va învia și pe noi cu Iisus, și împreună cu voi ne va așeza alături de El⁷.

¹⁵ Fiindcă toate de dragul vostru sunt, pentru ca harul, înmulțindu-se⁸, prin mai mulți să facă prisos de mulțumită, spre slava lui Dumnezeu.

¹⁶ De aceea nu pierdem din curaj; dimpotrivă, chiar dacă omul nostru cel din afară se trece, cel dinlăuntru se înnoiește din zi în zi.

¹⁷ Căci o clipă ușoară de necaz trecător ne aduce nouă, din prisosință'n prisosință⁹, veșnică plinătate de slavă,

¹⁸ nouă, celor ce nu privim la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd; fiindcă cele ce se văd sunt trecătoare, dar cele ce nu se văd sunt veșnice.

⁷„de El” (de Iisus) e subînțeles în text.

⁸Exact: multiplicându-se; distribuindu-se pe o arie cât mai întinsă. Sau: din urcuș în urcuș; într'o măsură care întrece orice comparație.

⁹Sau: din urcuș în urcuș; într'o măsură care întrece orice comparație.

5

**A trăi prin credință (continuare).
Slujirea împăcării.**

¹ Fiindcă noi știm că dacă acest cort – locuința noastră pământească¹ – se va desface, avem zidire de la Dumnezeu, casă nefăcută de mână, veșnică în ceruri.

² Că'ntru aceasta și suspinăm, întru dorul de a ne îmbrăca pe deasupra cu locuința noastră cea din cer,

³ astfel încât, după ce vom fi fost îmbrăcați cu ea, să nu fim găsiți goi².

⁴ Că noi, cei ce suntem în cortul acesta, suspinăm îngreuiți, de vreme ce dorim nu să ne scoatem haina, ci pe deasupra să ne îmbrăcăm cu cealaltă, pentru ca ceea ce este muritor să fie înghițit de viață³.

⁵ Iar Cel ce ne-a făcut spre aceasta este Dumnezeu, Carele ne-a dat nouă arvuna Duhului.

⁶ Așadar, întotdeauna plini de încredere și știind noi că petrecând în trup suntem departe de Domnul,

⁷ căci umblăm prin credință, nu prin vedere. . . ,

⁸ avem încredere, și mai degrabă vrem

¹Trupul firesc, fizic, trecător, în paralelă cu trupul duhovnicesc, nepieritor, pe care-l vom dobândi la învierea morților (vezi 1 Co 15, 44). Începând cu versetul 16 al capitolului precedent, Pavel deschide o paranteză care se încheie cu 5, 10.

²= Cu sufletul lipsit de acoperământul trupului.

³Pavel vorbește aici de perspectiva celor pe care Venirea Domnului îi va surprinde vii, nu morți (cf. 1 Tes 4, 15-17). Trupul firesc va fi îmbrăcat (vezi pasivul verbului precedent) de Dumnezeu în trup duhovnicesc, iar acesta îl va „absorbi” pe cel dintâi, într'un fulgerător proces de transfigurare.

să plecăm din trup și să petrecem lângă Domnul.

⁹ De aceea ne și străduim ca, fie că petrecem în trup, fie că plecăm din el, să-I fim bineplăcuți Lui.

¹⁰ Pentru că noi toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească după cele ce a făcut prin trup, ori bine, ori rău.

¹¹ Cunoscând deci frica de Domnul, căutăm să-i înduplecăm⁴ pe oameni; lui Dumnezeu însă Îi suntem binecunoscuți; și nădăjduiesc că binecunoscuți suntem și'n conștiințele voastre.

¹² Căci nu vă spunem din nou cine suntem, ci vă dăm vouă prilej să vă lăudați cu noi, ca să aveți ce răspunde acelora care se laudă cu ceea ce se vede și nu cu ceea ce este în inimă;

¹³ că dacă ne-am ieșit din fire, a fost pentru Dumnezeu; iar dacă suntem cumpăniți la minte, e pentru voi⁵.

¹⁴ Căci dragostea lui Hristos ne ține, pe noi, cei ce socotim că dacă unul a murit pentru toți, iată că toți au murit.

¹⁵ Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce viază să nu mai vieze loruși, ci Aceluia Care pentru ei a murit și a înviat.

¹⁶ Așadar, de acum înainte noi pe nimeni nu-l mai cunoaștem după trup; chiar dacă L-am cunoscut pe Hristos

⁴= Să-i convingem.

⁵Text dificil. Fie că se referă la acuzațiile adversarilor săi, fie că face o aluzie la „epistola aspră” (vezi nota de la 2, 3), Pavel enunță: ceea ce unora li se pare a fi „nebulie”, de fapt e iubire de Dumnezeu; aceasta însă trebuie uneori pusă sub controlul intelectului, moderată, cumpănită, mai ales pentru cei ce n'o pot percepe ca atare, cum sunt Corinteni.

după trup, acum nu-L mai cunoaștem astfel.

¹⁷ Prin urmare, dacă este cineva întru Hristos, el e făptură nouă: cele vechi au trecut, iată că toate au devenit noi.

¹⁸ Dar toate sunt de la Dumnezeu, Cel ce ne-a împăcat cu Sine prin Hristos și ne-a dat nouă slujirea împăcării.

¹⁹ Pentru că Dumnezeu era Cel ce întru Hristos împăca lumea cu Sine Însuși, nesocotindu-le lor greșalele și punând întru noi cuvântul împăcării.

²⁰ Așadar, noi suntem purtători de cuvânt⁶ ai lui Hristos, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi. În numele lui Hristos vă rugăm: împăcați-vă cu Dumnezeu!

²¹ De dragul nostru L-a făcut El păcat⁷ pe Cel ce n'a cunoscut păcatul, pentru ca'ntru El să devenim noi dreptate a lui Dumnezeu.

6

Slujirea împăcării (continuare). Templul Dumnezeului Celui-Viu.

¹ Fiind dar noi împreună-lucrători cu El, vă îndemn ca harul lui Dumnezeu să nu-l primiți în zadar;

² căci zice: La vreme potrivită te-am ascultat și'n ziua mântuirii te-am ajutat; iată acum vremea potrivită, iată acum ziua mântuirii –

³ nimănui întru nimic dându-i noi prilej de poticnire, pentru ca slujirea noastră să nu fie defăimată;

⁶= Ambasadori; cei ce vorbesc în locul Celui ce i-a mandatat.

⁷= Jertfă pentru păcat. Pe Hristos Cel în afara oricărui păcat L-a trimis Dumnezeu-Tatăl să-Ți asume chipul omului păcătos și să Se aducă pe Sine jertfă pentru păcatele tuturor.

⁴ dimpotrivă, întru toate înfățișându-ne pe noi înșine ca slujitori ai lui Dumnezeu: în multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări,

⁵ în bătaii, în temnițe, în tulburări, în osteneli, în privegheri, în posturi,

⁶ în curăție, în cunoștință, în îndelungă-răbdare, în bunătate, în Duhul Sfânt, în iubire nefățarnică,

⁷ în cuvântul adevărului, în puterea lui Dumnezeu; prin armele dreptății cele de-a dreapta și cele de-a stânga¹,

⁸ prin slavă și necinste, prin defăimare și laudă; ca niște amăgitori, și totuși iubitori de adevăr;

⁹ ca niște necunoscuți, și totuși bine cunoscuți; ca niște muribunzi, și iată că trăim; ca niște pedepsiți, și totuși nu uciși;

¹⁰ ca niște întristați, dar pururea bucurându-ne; ca niște săraci, dar pe mulți îmbogățindu-i; ca unii care n'au nimic și pe toate le stăpânesc.

¹¹ Gura noastră deschisă-s'a către voi, o, Corintenilor, inima noastră s'a lărgit.

¹² Strâmtorați nu sunteți întru noi, ci'n inimile voastre sunteți strâmtorați.

¹³ Plătiți-ne și voi cu aceeași plată – vă vorbesc ca unor copii ai mei –, lărgiți-vă și voi inimile!

¹⁴ Nu vă înjugați la jug străin² cu cei necredincioși, căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? sau ce părtașie are lumina cu întunericul?

¹= Armele ofensive și defensive (cum ar fi sabia'n dreapta și scutul în stânga).

²Un jug care nu se potrivește, la care nu puteți fi împerecheați. O paranteză-avertisment împotriva infiltrațiilor păgâne în doctrina și morala Bisericii.

15 și ce învoire este între Hristos și Veliar³? sau ce are laolaltă un credincios cu un necredincios?

16 sau ce înțelegere este între templul lui Dumnezeu și idoli? Că noi suntem templu al Dumnezeului Celui-Viu, așa cum a zis Dumnezeu că întru ei voi locui și voi umbla și Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.

17 De aceea ieșiți din mijlocul lor și osebiți-vă, zice Domnul, și de nimic necurat să nu vă atingeți și Eu vă voi primi pe voi.

18 Și vă voi fi vouă Tată și voi Îmi veți fi Mie fii și fiice, zice Domnul Atotțiitorul.

7

Bucuria lui Pavel întru pocăința Bisericii.

1 Având deci aceste făgăduințe, iubiților, să ne curățim pe noi de toată întinarea trupului și a duhului, desăvârșind sfințenia în frica lui Dumnezeu.

2 Faceți-ne loc în inimile voastre¹! Pe nimeni n'am nedreptățit, pe nimeni n'am vătămat; pe nimeni n'am înșelat.

3 N'o spun spre osândirea voastră, căci v'am spus dinainte că sunteți în inimile noastre, ca împreună să murim și împreună să trăim.

4 Multă îmi este încrederea în voi, multă îmi este lauda pentru voi; umplutu-m'am de mângâiere! Cu tot

³Veliar sau Belial, un alt nume al Satanei, des întâlnit în literatura rabinică și în manuscrisele de la Qumran; pomenit și în imnografia bizantină (antifonul 3 din utrenia glasului al doilea).

¹Pavel închide paranteza și reia firul întrerupt la 6, 14.

necazul nostru, sunt covârșit de bucurie!

5 Căci chiar după ce am venit în Macedonia, trupul nostru n'a avut nici o odihnă, necăjiți fiind în toate chipurile: din afară, lupte; din lăuntru, temeri.

6 Dar Dumnezeu, Cel care-i mângâie pe cei smeriți, ne-a mângâiat pe noi cu venirea lui Tit,

7 și nu numai cu venirea lui, ci și cu mângâierea cu care el a fost mângâiat la voi, după cum ne-a vestit el nouă dorul vostru, plânsul vostru, râvna voastră pentru mine, așa încât eu mai mult să mă bucur.

8 Că chiar dacă v'am întristat prin scrisoare, nu-mi pare rău (deși mi-a părut rău); fiindcă văd că scrisoarea aceea, fie și numai pentru un timp, v'a întristat.

9 Acum mă bucur, nu pentru că v'ați întristat, ci pentru că v'ați întristat spre pocăință; fiindcă după Dumnezeu v'ați întristat, pentru ca să nu aveți nici o pagubă din partea noastră.

10 Căci întristarea cea după Dumnezeu aduce pocăință spre mântuire, fără părere de rău; iar întristarea lumii² aduce moarte.

11 Căci iată, însuși faptul acesta că v'ați întristat după Dumnezeu, câtă sânguință v'a adus!, și câtă dezvinovățire!, și câtă mâhnire!, și câtă teamă!, și câtă dorință!, și câtă râvnă!, și câtă ispășire! Întru totul ați dovedit că'n această privință sunteți curați.

12 Așa că, deși v'am scris, aceasta n'a fost nici din pricina celui care a nedreptățit, nici din pricina celui care a fost

²= Întristarea lumească, cea după criteriile și socotințele omenești.

nedreptățit, ci pentru ca la voi să se învedereze în fața lui Dumnezeu sârguința voastră pentru noi.

¹³ De aceea ne-am mângâiat. Pe lângă mângâierea noastră însă ne-am bucurat mai ales de bucuria lui Tit, căci duhul său s'a liniștit dinspre partea voastră a tuturor.

¹⁴ Că dacă'n fața lui m'am lăudat cu ceva pentru voi, n'am fost dat de rușine; ci dimpotrivă, așa cum noi pe toate vi le-am grăit într-o adevăr, tot astfel și lauda noastră față de Tit a devenit adevăr.

¹⁵ Și inima lui este și mai mult la voi, aducându-și aminte de ascultarea voastră a tuturor, cum l-ați primit cu frică și cu cutremur³.

¹⁶ Mă bucur că'ntru totul pot să mă încred în voi.

8

A da de bunăvoie. Tit și însoțitorii săi.

¹ Și vă facem cunoscut, fraților, harul lui Dumnezeu care-a fost dat în Bisericile Macedoniei;

² că'n multul lor necaz cu care-au fost încercați, prisosul și adâncă lor sărăcie au sporit la ei în bogăția dărniceii.

³ Că de voia lor au dat – v'o mărturisesc –, după putere și peste putere,

³Expresia „cu frică și cu cutremur” nu trebuie înțeleasă literal. Ea este preluată din Ps 2, 11, unde sensul ei spiritual e evident: „Slujiți-I Domnului cu frică și bucurați-vă de El într-o cutremur”. Întâlnirea Corintenilor cu Tit, trimisul și slujitorul lui Dumnezeu, le-a pricinuit sentimentul de frică sacră și bucurie cutremurătoare, în duhul psalmistului.

⁴ cu multă rugămintă cerându-ne favoarea¹ de a lua și ei parte la ajutarea sfinților².

⁵ Și-au făcut-o nu după cum am nădăduit noi, ci pe ei înșiși s'au dat mai întâi Domnului și apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu.

⁶ Așa încât l-am rugat pe Tit ca și'ntr-o voi să ducă la bun sfârșit darul acesta, așa cum mai înainte l-a început.

⁷ Ci precum într-o toate prisosiți – în credință, în cuvânt, în cunoștință, în toată sârguința, în iubirea voastră către noi – așa și'n acest dar să prisosiți.

⁸ N'o spun ca pe o poruncă, ci ca prin sârguința altora să pun la'nccercare și curăția iubirii voastre.

⁹ Căci cunoașteți harul Domnului nostru Iisus Hristos; că El, bogat fiind, a sărăcit de dragul vostru, pentru ca voi prin sărăcia Lui să vă îmbogățiți.

¹⁰ Și'n această privință vă dau un sfat: că aceasta vă este de folos vouă, cei ce încă de anul trecut ați început nu numai să faceți, ci și să voiți.

¹¹ Duceți dar acum fapta până la capăt, așa încât ardoarea voastră de a voi să fie tot una cu aceea de a și îndeplini din ceea ce aveți.

¹² Căci dacă e vorba de ardoare, ea e bineprimită după cât are cineva, nu după cât nu are.

¹³ Nu e vorba de a-i ușura pe alții împovărându-vă pe voi, ci, deopotrivă,

¹⁴ prisosul vostru în ceasul de acum să îplinească lipsa aceluia, pentru ca și

¹Literal: harul (în sensul primar al cuvântului, acela de favoare acordată de Dumnezeu omului și, prin analogie, de om semenului său).

²E vorba de colecta inițiată și condusă de Pavel pentru ajutarea creștinilor din Ierusalim (vezi Rm 15, 26).

prisosul lor să împlinească lipsa voastră; așa se face potrivirea,

¹⁵ precum este scris: Celui cu mult nu i-a prisosit, și celui cu puțin nu i-a lipsit.

¹⁶ Mulțumire fie-I adusă lui Dumnezeu, Cel ce a pus în inima lui Tit aceeași râvnă pentru voi,

¹⁷ că s'a'nvoit cu îndemnul nostru; dar făcându-se el și mai sârguitor, de bună voie a plecat la voi.

¹⁸ Și împreună cu el l-am trimis și pe fratele a cărui laudă întru Evanghelie este în toate Bisericile³

¹⁹ – și nu numai atât, dar a fost și ales de către Biserici să ne fie însoțitor în călătoria acestui dar pe care noi îl slujim spre slava Domnului Însuși și'ntru ardoarea noastră –,

²⁰ prin aceasta ferindu-ne ca cineva să ne defaime în această strângere de dăruri slujită de noi,

²¹ pentru că de cele bune ne'ngrijim nu numai în fața Domnului, ci și'n fața oamenilor.

²² Și împreună cu ei l-am trimis și pe fratele nostru, căruia de multe ori în multe i-am încercat sârguința, dar care acum este și mai sârguitor prin multa încredere pe care o are în voi.

²³ Așa că dacă-i vorba de Tit, el e fârtatele meu și împreună-lucrător la voi; dacă-i vorba de frații noștri, ei sunt trimiși ai Bisericilor, slavă a lui Hristos.

³Nu cunoaștem numele acestuia. După unii comentatori, ar fi vorba de Luca; în acest caz, lauda sa „întru Evanghelie” nu se referă la opera ce-i poartă numele (care încă nu era scrisă), ci la lucrarea sa de evanghelizare. Oricum, prin el, ca delegat al Bisericilor, Pavel se pune la adăpost de eventuala suspiciune că ar fi administrat colecta numai prin el însuși și prin Tit, omul său de încredere. În general, Pavel e foarte atent la bunul nume al creștinilor.

²⁴ Arătați-le deci, în fața Bisericilor, dovada iubirii voastre, ca și pe aceea a laudei noastre pentru voi.

9

Strângerea de ajutoare pentru sfinții din Ierusalim.

¹ Despre slujirea în folosul sfinților e de prisos să vă scriu,

² pentru că vă cunosc ardoarea cu care mă laud pentru voi către Macedoneni, anume că Ahaia s'a pregătit de anul trecut¹, și râvna voastră i-a însuflețit pe cei mai mulți.

³ Dar pe frați i-am trimis pentru ca lauda noastră pentru voi să nu fie deșartă în această privință, ci să fiți pregătiți, așa cum am spus-o,

⁴ ca nu cumva, dacă Macedoneni vor veni împreună cu mine și vă vor găsi nepregătiți, să ne dăm de rușine noi – ca să nu zicem voi – pentru această încredere.

⁵ Am socotit deci că este nevoie să-i rog pe frați să vină la voi înaintea mea și să pregătească din vreme darul vostru cel făgăduit, așa ca el să fie gata, ca un act de mărinimie², nu ca o faptă de zgârcenie.

⁶ V'o spun însă: Cel ce seamănă cu zgârcenie, cu zgârcenie va și secera; iar cel ce seamănă cu dărnicie, cu dărnicie va și secera.

⁷ Să dea fiecare așa cum socotește el cu inima, nu cu părere de rău sau de silă, căci Dumnezeu îl iubește pe cel ce dă cu voie bună.

¹Vezi Rm 15, 26.

²= Dar generos, asemenea unei binecuvântări (evlogia).

8 Și Dumnezeu poate să prisosească tot darul la voi, pentru ca'ntotdeauna întru toate având toată îndestularea, spre tot lucrul bun să prisosiți

9 așa cum este scris: Împărțit-a, data săracilor; dreptatea lui rămâne în veac.

10 Iar Cel ce-i dă pe deasupra³ semănătorului sămânță și pâine spre mâncare, vă va da și va înmulți sămânța voastră și va face să crească roadele dreptății voastre.

11 Întru toate vă veți îmbogăți, spre toată dărnicia care-I aduce prin noi mulțumire lui Dumnezeu –

12 pentru că slujirea acestui dar nu numai că împlinește lipsurile sfinților, ci prisosește și prin multe mulțumiri către Dumnezeu:

13 având ei în față dovada acestei slujiri, prin ea Îl vor slăvi pe Dumnezeu pentru supunerea voastră întru mărturisirea Evangheliei lui Hristos și pentru dărnicia prin care cu ei și cu toți vă faceți părtași;

14 și'n rugăciunea lor pentru voi vă vor dori, de dragul harului lui Dumnezeu care prisosește'n voi.

15 Mulțumire lui Dumnezeu pentru darul Său cel de negrăit!

10

Pavel își apără apostolatul.

1 Eu însumi, Pavel, vă îndemn prin

³Verbul epihoregéo înseamnă a adăuga la ceea ce ai dat, a suplimenta. Ideea textului: prin puterea lui Dumnezeu, semănătorul recoltează nu numai ceea ce a semănat, ci cu mult pe deasupra.

blândețea¹ și îngăduința² lui Hristos – eu, cel smerit între voi față către față, dar care'ndrăznește spre voi atunci când nu-i de față³ –,

2 mă rog dar ca nu cumva când voi fi de față să îndrăznesc cu încrederea cu care cred că voi îndrăzni împotriva unora care socotesc că noi umblăm după trup⁴.

3 Pentru că, deși umblăm în trup, nu ne luptăm trupește –

4 de vreme ce armele luptei noastre nu sunt trupești, dar pentru Dumnezeu au puterea de a surpa întăriturile. Noi surpăm socotințele minții⁵

5 și toată trufia care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu, și tot gândul îl robim spre supunerea față de Hristos,

6 și gata suntem să pedepsim toată neascultarea, atunci când supunerea voastră va fi deplină.

7 Priviți lucrurile'n față! Dacă cineva se încrede'n sine că este al lui Hristos, tot astfel suntem și noi⁶.

8 Și chiar dacă mă voi lăuda ceva mai mult cu puterea noastră, pe care Domnul ne-a dat-o spre zidirea și nu spre surparea voastră, nu mă voi rușina.

9 Să nu par însă că v'aș înfricoșa prin scrisori.

¹= Dulceața inimii.

²= Moderația; temperanța; larghețea sufletului.

³Citare ironică a ceea ce-i imputau lui Pavel adversarii din Corint.

⁴A umbla după trup: a se comporta după criteriile omenești, în opoziție cu principiile creștine.

⁵= Raționamentele; sofisme.

⁶Replică la adresa exclusiviștilor care pretind că dețin monopolul credinței și, deci, al mântuirii.

10 „Că scrisorile lui – spun ei – sunt cu greutate și pline de putere, dar înfățișarea trupului său e slabă și cuvântul său e vrednic de dispreț”.

11 Cel ce vorbește astfel să-și dea seama că așa cum suntem în cuvânt prin scrisori când nu suntem de față, tot astfel și'n faptă când suntem de față.

12 Căci nu îndrăznim să ne numărăm sau să ne asemănăm cu unii din aceia care se laudă singuri; dar când ei se măsoară și se aseamănă pe ei cu ei înșiși, nu au pricepere.

13 Iar noi nu ne vom lăuda fără măsură, ci după măsura dreptarului⁷ cu care ne-a măsurat nouă Dumnezeu: aceea de a ajunge și până la voi.

14 Că nu ne întindem peste măsură, ca și cum n'am fi ajuns la voi; căci noi am fost cei dintâi care-am ajuns și la voi cu Evanghelia lui Hristos.

15 Nu ne lăudăm peste măsură cu ostentelile altora; dar avem nădejde că, odată cu creșterea'ntru voi a credinței voastre, cu prisosință vom crește după dreptarul nostru,

16 ca să propovăduim Evanghelia și'n ținuturile de dincolo de voi, dar fără să ne lăudăm cu dreptar străin, în cele de-a gata⁸.

17 Iar cel ce se laudă, în Domnul să se laude.

18 Pentru că nu cel ce se laudă singur este dovedit bun, ci acela pe care Domnul îl laudă.

⁷Măsura dreptarului: limitele regulii pe care Pavel și-a impus-o, prin descoperire, în activitatea sa de apostol.

⁸Regula generală a lui Pavel este aceea de a nu zidi pe temelie pusă de altul (vezi Rm 15, 20).

11

Pavel și apostolii mincinoși.

1 O, de mi-ați răbda puțină nebunie!¹ Dar îmi și răbdați.

2 Sunt gelos pe voi cu gelozia lui Dumnezeu², pentru că v'am logodit unui singur Bărbat: ca pe o fecioară neprihănită să vă înfățișez lui Hristos³.

3 Dar mă tem ca nu cumva, precum șarpele a amăgit-o pe Eva prin viclenia lui, tot așa și gândurile voastre să se abată de la curăția și nevinovăția cea întru Hristos.

4 Că dacă veneticul vă propovăduiește un alt Iisus decât Cel pe Care L-am propovăduit noi, sau dacă primiți un alt duh decât Cel pe Care l-ați primit, sau altă evanghelie decât Aceea pe care ați primit-o⁴, voi l-ați îngădui foarte bine.

5 Dar eu socotesc că'ntru nimic nu sunt mai prejos decât acești prea-foarte⁵ dintre apostoli.

¹Despre „neburnia” lui Dumnezeu, a crucii, a apostolatului, vezi în special 1 Co 1, 11 și urm. Despre „neburnia” lui Pavel vezi mai jos v. 17 și 12, 11.

²La Iș 20, 5 (în traducere corectă): „Eu sunt un Dumnezeu gelos” („Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine” — 20, 3). Vezi și Dt 4, 24; 1 Co 10, 22. Grecesul zelos înseamnă zel, ardoare, râvnă, dar și gelozie, emulație, rivalitate; sensul specific e dictat de context.

³Ca prieten al Mirelui, Pavel este cel ce-I prezintă logodnica, identificându-se și cu sentimentul de „gelozie” al Acesteia: Mire unic al poporului Său, Dumnezeu nu admite să fie împărțit cu nimeni. Ideea e îndrăzneată, dar nu nouă; vezi Ir 2, 2; 3, 1; 31, 22; 51, 5; Mt 25, 1-12. Pavel o reia în Ef5, 22-32.

⁴= Ați acceptat-o; la care ați consimțit.

⁵Grecesul hyperlían înseamnă excesiv, superior, deasupra oricăruia. De-a lungul întregului Nou Testament este folosit numai aici și la 12, 11 (în același context). Cuvântul are o evidentă conotație ironică la adresa acelor „apostoli” (vezi

⁶ Și chiar dacă sunt neiscusit în cuvânt, nu însă în știință; dimpotrivă, întru totul am arătat-o între voi toți.

⁷ Sau făcut-am oare un păcat că, smerindu-mă pe mine însumi pentru ca voi să vă înălțați, în dar v'am binevestit Evanghelia lui Dumnezeu?

⁸ Am prădat alte Biserici primind de la ele plată ca să vă slujesc pe voi. Și'n vreme ce eram la voi și'n lipsuri, nimă-nui nu i-am făcut supărare,

⁹ fiindcă lipsurile mele le-au împlinit cu prisosință frații veniți din Macedonia. Și'ntru toate m'am păzit să vă fiu povară, și mă voi păzi.

¹⁰ Pe adevărul lui Hristos care este'n mine, că lauda aceasta nu-mi va fi îngrădită⁶ în ținuturile Ahaiei!

¹¹ De ce? Pentru că nu vă iubesc? Știe Dumnezeu⁷.

¹² Dar ceea ce fac, voi mai face, ca să tai prilejul celor ce ar pofti un prilej de-a fi găsiți aidoma nouă în ceea ce se laudă.

¹³ Pentru că unii ca aceștia sunt apostoli mincinoși, lucrători vicleni care-și iau chip de apostoli ai lui Hristos.

¹⁴ Și nu-i de mirare, de vreme ce însuși Satana își ia chip de înger al luminii;

¹⁵ așadar, nu-i mare lucru dacă și slujitorii lui își iau chip de slujitori ai dreptății; al căror sfârșit va fi după faptele lor.

¹⁶ O spun din nou: Să nu mă creadă cineva că sunt nebun; – iar de nu, luați-

mai jos, v. 13), infiltrați prin impostură în lucrarea evanghelică și pe care mulți dintre Corinteni, înșelați de aparențe, îi consideră superiori. (Echivalentul „prea-foarte” îi aparține Bibliei lui Șerban, 1688.)

⁶ = Limitată, împiedicată, înăbușită (de cei ce cred că ar putea-o face: adversarii lui Pavel).

⁷ În sensul: Dumnezeu știe că vă iubesc.

mă așa, ca pe un nebun, ca să mă laud și eu puțin –.

¹⁷ Ceea ce grăiesc, nu după Domnul grăiesc, ci ca întru nebunie, întru această stare de lăudăroșenie;

¹⁸ de vreme ce mulți se laudă după trup⁸, mă voi lauda și eu.

¹⁹ Pentru că voi bucuroși îi răbdați pe cei nebuni, voi, cei ce sunteți înțelepți!

²⁰ Căci răbdați dacă cineva vă robește, dacă vă înfulecă, dacă vă jefuiește, dacă vă privește cu semeție, dacă vă lovește peste față.

²¹ O spun spre rușinea noastră, ca și cum noi am fi fost slabi... Dar în orice ar îndrăzni cineva – o spun în nebunie –, voi îndrăzni și eu!

²² Sunt ei Evrei?: și eu sunt! sunt ei Israeliti?: și eu sunt! sunt ei sămânța lui Avraam?: și eu sunt!;

²³ slujitori ai lui Hristos? – nebu-nește vorbesc –: eu, mai mult decât ei! În osteneli, mai mult; în închisori, mai mult; sub lovituri, fără număr; la moarte, adeseori.

²⁴ De cinci ori am primit de la Iudei cele patruzeci de lovituri fără una⁹;

²⁵ de trei ori am fost bătut cu vergi; o dată, împroșcat cu pietre¹⁰; de trei ori s'a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am petrecut în prăpastia mării;

²⁶ în călătorii, adeseori; primejdii de la râuri, primejdii de la tâlhari, primejdii de la neamul meu, primejdii de la păgâni; primejdii'n cetăți, primejdii'n pustiu, primejdii pe mare, primejdii'ntre frații cei mincinoși!

⁸ = Cu merite omenești.

⁹ Într'o biciuire se aplicau exact treizeci și nouă de lovituri, spre a nu fi depășit numărul maxim de patruzeci, prescris în Dt 25, 3.

¹⁰ = Lapidat.

27 În osteneală și'n trudă, deseori în privegheri, în foame și'n sete, deseori în posturi, în frig și'n golătate.

28 Lăsându-le deoparte pe cele din afară, ceea ce zilnic mă'mpresoară e grija pentru Bisericile toate.

29 Cine este slab și eu să nu fiu slab? Cine se poticnește și eu să nu ard?

30 Dacă trebuie să mă laud, cu slăbiciunile mele mă voi lăuda.

31 Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus, Cel ce este binecuvântat în veci, știe că nu mint.

32 În Damasc, dregătorul regelui Areta păzea cetatea Damascului, ca să mă prindă,

33 dar printr'o fereastră'n zid m'au coborât într'un coș; și-am scăpat din mâinile lui.

12

Vedenii și descoperiri.

1 Trebuie să mă laud; asta nu-mi folosește, dar voi veni la vedenii și la descoperiri ale Domnului.

2 Cunosc un om întru Hristos, care acum paisprezece ani¹ – dac'a fost în trup, nu știu; dac'a fost în afară de trup, nu știu; Dumnezeu știe – omul acesta a fost răpit până la al treilea cer².

3 Și-l știu pe acest om – fie în trup, fie în afară de trup, nu știu; Dumnezeu știe

–

¹Epistola a fost scrisă în anul 57, ceea ce înseamnă că extazul lui Pavel a avut loc în anul 43, pe când el se afla în Cilicia sau în Antiohia, înainte de prima sa călătorie misionară.

²În limbaj simbolic: până'n adâncul cel mai înalt al cerului.

4 că a fost în rai și a auzit cuvinte de neșpus, pe care nu-i este îngăduit omului să le grăiască³.

5 Pentru omul acesta mă voi lăuda; dar pentru mine însumi nu mă voi lăuda decât numai întru slăbiciunile mele.

6 Că dac'aș vrea să mă laud, nu voi fi nebun, fiindcă voi spune adevărul; dar mă feresc de aceasta, pentru ca nu cumva cineva să mă creadă mai presus de ceea ce vede la mine sau decât aude de la mine.

7 Și pentru ca să nu mă trufesc cu bogăția⁴ descoperirilor, datu-mi-s'a mie un ghimpe în trup, un înger al Satanei să mă bată peste obraz, ca să nu mă trufesc⁵.

8 Pentru aceasta de trei ori L-am rugat pe Domnul, ca să-l îndepărteze de la mine;

9 și mi-a zis: De-ajuns îți este harul Meu, căci puterea Mea întru slăbiciune se desăvârșește! Așadar, foarte bucuros mă voi lăuda mai degrabă întru slăbiciunile mele, pentru ca'ntru mine să locuiască puterea lui Hristos.

10 De aceea mă bucur în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare. . .

11 Devenit-am nebun lăudându-mă; voi m'ați silit; căci se cuvenea ca voi să mă vorbiți de bine, pentru că eu întru nimic nu sunt mai prejos decât acești prea-foarte dintre apostoli, cu toate că

³Cuvinte inefabile; nu numai că nu pot fi transpuse în limbaj omenesc, dar sunt și mult prea sfinte față de nevrednicia omului.

⁴Termenul cuprinde atât numărul, cât și valoarea excepțională (a revelațiilor).

⁵E vorba de o suferință ascunsă care, în ciuda nenumăratelor ipoteze și speculații ale comentatorilor, continuă să ne rămână necunoscută.

nu sunt nimic.

¹² Semnele apostolului⁶ s'au arătat la voi întru toată răbdarea, în semne, în minuni și'n puteri.

¹³ Căci cu ce sunteți voi mai prejos decât celelalte Biserici, fără numai că eu nu v'am fost povară? Iertați-mi această nedreptate!...⁷

¹⁴ Iată, a treia oară sunt gata să vin la voi; și nu vă voi fi povară, că nu pe ale voastre le caut, ci pe voi. Fiindcă nu copiii sunt datori să agonisească pentru părinți, ci părinții pentru copii.

¹⁵ Iar eu foarte bucuros voi cheltui și mă voi cheltui pentru sufletele voastre. Și dacă eu vă iubesc mai mult, fi-voi oare iubit mai puțin?⁸

¹⁶ Dar fie, nu eu v'am împovărat; dar, fiind viclean, v'am prins cu meșteșug...⁹

¹⁷ Am tras eu foloase de la voi prin vreunul din aceia pe care i-am trimis?

¹⁸ L-am rugat pe Tit, și împreună cu el l-am trimis pe fratele. A tras oare Tit vreun folos de la voi? N'am umblat noi în același duh? N'am călcat noi pe aceleași urme?

¹⁹ Vi se pare că de mult ne apărăm față de voi? Dar noi în fața lui Dumnezeu grăim, întru Hristos; și toate acestea, iubiții mei, pentru zidirea voastră.

²⁰ Căci mă tem ca nu cumva, atunci când voi veni, să vă găsesc pe voi așa cum n'aș vrea eu, iar pe mine să mă găsiți așa cum n'ați vrea voi; mă tem adică de certuri, de invidie, de mâni, de întărâtări, de clevetiri, de șoptiri, de îngâmfări, de tulburări;

⁶Subînțeles: adevăratului apostol.

⁷Una din ironiile tipice ale lui Pavel.

⁸VARIANTĂ: chiar dacă, iubindu-vă mai mult, eu voi fi iubit mai puțin.

⁹Aserțiune a adversarilor lui Pavel (n'a profitat direct, personal, ci prin interpuși).

²¹ mă tem ca nu cumva, când voi veni din nou, să mă umilească Dumnezeuul meu față de voi și să-i plâng pe mulți care-au păcătuit înainte și nu s'au pocăit de necurăția și de desfrânarea și de necumpătarea pe care le-au făcut.

13

Îndemnuri finale și salutări.

¹ Aceasta e a treia oară când vin la voi. Din gura a doi și trei martori se va sta-tornici tot ce se spune.

² Celor ce-au păcătuit înainte și tuturor celorlalți le-am spus-o din vreme și, precum atunci când am fost de față a doua oară, le-o spun iarăși din vreme și acum, când nu sunt de față: dacă vin din nou, voi fi necruțător,

³ de vreme ce voi căutați o dovadă că'ntru mine grăiește Hristos, Cel ce nu este slab față de voi, ci puternic întru voi.

⁴ Că deși a fost răstignit în virtutea slăbiciunii, El, dimpotrivă, este viu în virtutea puterii lui Dumnezeu. Că și noi suntem slabi întru El, dar vom fi vii împreună cu El, prin puterea lui Dumnezeu față de voi.

⁵ Cercetați-vă pe voi înșivă dacă sunteți în credință, puneți-vă la'ncercare; sau cumva voi nu recunoașteți că Hristos Iisus este întru voi? în afară numai dacă sunteți ne'ncercați¹.

⁶ Nădăjduiesc însă că veți cunoaște că noi nu suntem ne'ncercați.

¹Ideea cuprinzătoare: dacă n'ați trecut prin încercare; dacă ați căzut la încercarea (proba) căreia v'ați supus; dacă nu cumva încercarea (proba, evidența) s'a pronunțat împotriva voastră.

7 Și ne rugăm lui Dumnezeu ca voi să nu săvârșiți nimic rău; nu ca să ne arătăm noi încercați, ci pentru ca voi să faceți binele, iar noi să fim ca niște neîncercați.

8 Că noi putere nu avem împotriva adevărului, ci pentru adevăr.

9 Fiindcă ne bucurăm când noi suntem slabi, iar voi sunteți tari. Aceasta o și cerem în rugăciune: desăvârșirea voastră.

10 Pricina pentru care vă scriu acestea nefiind de față este ca, atunci când voi fi de față, să nu lucrez cu asprime după puterea pe care mi-a dat-o Domnul spre zidire, și nu spre dărâmare.

11 Încolo, fraților, bucurați-vă! Desăvârșiți-vă, mângâiați-vă, fiți uniți în cuget, trăiți în pace, și Dumnezeul iubirii și al păcii va fi cu voi.

12 Îmbrățișați-vă unii pe alții cu sărutare sfântă. Sfinții toți vă îmbrățișează.

13 Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți! Amin.